

Návrhy žalobkyne

— určiť, že Belgické kráľovstvo si tým, že nezabezpečilo prebratie článku 2 písmen f), j) a k) a prílohy III, bodu 4, písm. c) smernice Rady 1999/31/ES z 26. apríla 1999 o skládkach odpadov⁽¹⁾ do valónskeho práva, nespĺnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z tejto smernice,

— zaviazat Belgické kráľovstvo na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojej žaloby Európska komisia uvádza dva žalobné dôvody.

Na jednej strane Komisia žalovanému vytýka, že do právneho poriadku regiónu Valónsko neboli prebraté pojmy „podzemná skládka“, „skládkový plyn“ a „eluát“, uvádzané ustanoveniami článku 2 písm. f), j) a k) smernice 1999/31/ES o skládkach odpadov. Komisia zdôrazňuje dôležitosť týchto pojmov, ktoré, keďže sú kľúčovými pojmami pre uplatnenie smernice, sú tiež uvedené v iných ustanoveniach prijatých na základe a za uplatnenia tejto smernice.

Na druhej strane žalobkyňa uvádza skutočnosť, že valónske právo neobsahuje žiadne ustanovenie týkajúce sa kritických úrovní, od ktorých je možné vyvodit' záver, že skládka má závažné nepriaznivé účinky na kvalitu podzemnej vody. Ustanovenie bodu 4, písm. c) prílohy III smernice, ktoré uvádza vypracovanie takýchto ustanovení má kľúčový význam pre zabezpečenie efektívnej kontroly kvality podzemnej vody a v dôsledku toho, pre zabezpečenie ochrany životného prostredia, ktorá predstavuje hlavný cieľ smernice.

⁽¹⁾ Ú. v. ES L 182, s. 1; Mím. vyd. 15/004, s. 228.

Žaloba podaná 1. apríla 2009 — Komisia Európskych spoločenstiev/Talianska republika

(Vec C-121/09)

(2009/C 141/51)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločenstiev (v zastúpení: W. Wils a C. Cattabriga, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Talianska republika

Návrhy žalobkyne

— určiť, že Talianska republika si nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 7 smernice Rady 90/314/EHS,⁽¹⁾

— zaviazat Taliansku republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

1. Talianska republika tým, že stanovila lehotu troch mesiacov od ukončenia cesty na podanie žiadosti o úhradu zo záručného fondu pre nadobúdateľa balíka turistických služieb, si nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 7 smernice 90/314.
2. Článok 7 smernice 90/314 stanovuje, že organizátor a/alebo maloobchodník, ako zmluvná strana musí dostatočne preukázať, že v prípade platobnej neschopnosti alebo úpadku je zabezpečená tak refundácia peňazí, ktoré už boli zaplatené, ako aj repatriácia spotrebiteľa. Podľa výkladu stanoveného v judikatúre Spoločenstva toto ustanovenie ukladá členským štátom povinnosť dosiahnuť výsledok spočívajúci v tom, že nadobúdateľ balíka cestovných služieb má právo na účinnú ochranu voči riziku platobnej neschopnosti alebo úpadku organizátorov, a najmä na vrátenie zaplatených súm a na repatriáciu.
3. Článok 8 umožňuje členským štátom prijať prísnejšie opatrenia, ale iba vtedy, keď poskytujú väčšiu ochranu spotrebiteľa.
4. V prejednávanom prípade má sporná talianska úprava podľa informácií, ktoré predložili vnútroštátne orgány počas konania o nesplnení povinnosti, za cieľ zabezpečiť možnosť vrátenia súm zaplatených spotrebiteľmi do rozpočtu štátu a následne ochraňovať tak hospodárske záujmy štátu viac, ako zabezpečiť väčšiu ochranu nadobúdateľov balíkov cestovných služieb.
5. Napriek tomu, že Komisia chápe záujem Talianska na zabezpečení riadneho fungovania záručného fondu tým, že zjednodušuje postup pri podaní žiadosti o vrátenie peňazí z fondu oproti postupu vymáhania zaplatených súm od organizátora turistických služieb, nazdáva sa, že uvedené opatrenie tým, že stanovuje lehotu na podanie žiadosti o úhradu, stanovuje požiadavku, ktorá môže spôsobiť, že spotrebiteľ bude zbavený záruk stanovených v smernici 90/314.
6. Je pravda, ako tvrdia talianske orgány, že spotrebiteľ môže podať žiadosť o úhradu z fondu hneď, ako má vedomie o okolnostiach, ktoré ohrozujú výkon zmluvy. Na využitie tejto možnosti je však potrebné, aby mal vedomie o týchto okolnostiach. Ak sa však v skutočnosti vylúčia prípady, v ktorých je jednoduché dozvedieť sa o úpadku organizátora cestovných služieb, pretože bol vyhlásený súdom, vo väčšine prípadov spotrebiteľ nevie, aká je presná majetková situácia tohto organizátora. Z tohto dôvodu je normálne, aby sa spotrebiteľ v prvom rade obrátil na organizátora s cieľom dosiahnuť vrátenie zaplatených súm tak, že mu zašle list, prípadne upozornenie a nakoniec výzvu. Týmto spôsobom vzniká riziko, že trojmesačná lehota stanovená v článku 5 ministerského dekrétu č. 349/1999 už v okamihu podania žiadosti o úhradu zo záručného fondu ubehla, v dôsledku čoho spotrebiteľ stratí právo na vrátenie zaplatených súm.

7. S cieľom napraviť napadnuté nesplnenie povinnosti v prejednávacom konaní talianske orgány oznámili, že chcú lehotu na podanie žiadosti o úhradu z fondu predĺžiť z troch na dvanásť mesiacov, pričom nakoniec oznámili, že ju chcú zrušiť.
8. Okrem toho uvedené orgány uverejnili v úradnom vestníku Talianskej republiky oznámenie, ktorého cieľom bolo informovať potenciálnych záujemcov o tom, že pokiaľ bude predmetná lehota zrušená, s cieľom zabezpečiť ochranu spotrebiteľov, sa môžu žiadosti o úhradu z garančného fondu podať kedykoľvek.
9. Komisia sa nazdáva, že uvedené opatrenia, napriek tomu, že predstavujú chvályhodný pokus o nápravu dôsledkov napadnutého porušenia, nie sú dostatočné na odstránenie rizika, že nadobúdateľ balíku cestovných služieb nebude môcť využiť právo na účinnú ochranu v prípade úpadku organizátora.
10. S cieľom zabezpečiť právnu istotu v plnom rozsahu a jednotlivcom umožniť úplné poznanie dosahu ich práv a dovolávanie sa týchto práv na súdoch, musia sa ustanovenia smernice uplatňovať účinne, špecificky a s nevyvrátenou jasnosťou, a nie prostredníctvom bežnej správnej praxe, ktorá je vzhľadom na jej samotnú podstatu svojvoľne zmeniteľná vnútroštátnou verejnou správou.
11. Skutočnosť, že v talianskej právnej úprave existuje jednak ustanovenie, ktoré nebolo nikdy formálne zrušené a ktoré pod hrozbou časového obmedzenia stanovuje trojmesačnú lehotu na podanie žiadosti o úhradu z fondu, a jednak oznámenie verejnej správy, v ktorom sa vyzýva, aby sa uvedená lehota nezohľadňovala, vedie k zjavnej situácii právnej neistoty pre nadobúdateľov balíkov cestovných služieb.

(¹) Smernica Rady 90/314/EHS z 13. júna 1990 o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb (Ú. v. ES L 158, s. 59; Mim. vyd. 13/10, s. 132).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Symvoulis tis Epikrateias (Grécko) 2. apríla 2009 — „Enosi Efopliston Aktploias“, „ANEK“, „Minoïkes Grammes“, „N. E. Lesbou“, „Blue Star Ferries“/Ypourgos Emborikis Naftilias

(Vec C-122/09)

(2009/C 141/52)

Jazyk konania: gréčtina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Symvoulis tis Epikrateias

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobcovia: „Enosi Efopliston Aktploias“, „ANEK“, „Minoïkes Grammes“, „N. E. Lesbou“, „Blue Star Ferries“

Žalovaný: Ypourgos Emborikis Naftilias

Prejudiciálne otázky

- 1) „Bol na základe článku 10 druhého odseku ES a článku 249 druhého odseku ES: i) grécky zákonodarca povinný do 1. januára 2004 počas obdobia dočasného vyňatia z vykonávania nariadenia Rady (EHS) č. 3577 zo 7. decembra 1992, ktorým sa uplatňuje zásada slobody poskytovania služieb na námornú dopravu v rámci členských štátov (námorná kabotáž) (Ú. v. ES L 364), ktoré bolo zavedené článkom 6 ods. 3 tohto nariadenia a týkalo sa Grécka, zdržať sa prijímania ustanovení, ktoré by mohli vážne ohroziť účinné vykonávanie nariadenia č. 3577/92 a jeho vykonávanie v plnom rozsahu v Grécku po 1. januári 2004; ii) sú jednotlivci na základe vyššie uvedených článkov ES oprávnení opierať sa o toto nariadenie na účely spochybnenia platnosti ustanovení prijatých zákonodarcom Grécka pred 1. januárom 2004, ak by posledné uvedené vnútroštátne ustanovenia vážne ohrozili účinné vykonávanie tohto nariadenia a jeho vykonávanie v plnom rozsahu v Grécku od 1. januára 2004?“
- 2) V prípade, že odpoveď na prvú otázku je kladná, je z dôvodu, že zákonodarca Grécka prijal pred 1. januárom 2004 ustanovenia, ktoré majú podrobný a trvalý charakter, ktoré nestanovujú ukončenie ich platnosti k 1. januáru 2004 a ktoré sú v rozpore s ustanoveniami nariadenia č. 3577/92, vážne ohrozené vykonávanie nariadenia č. 3577/92 v plnom rozsahu v Grécku od 1. januára 2004?“
- 3) V prípade, že odpoveď na prvú a druhú otázku je kladná, umožňujú články 1, 2 a 4 nariadenia (EHS) č. 3577/92 prijatie vnútroštátnych predpisov, podľa ktorých môžu majitelia lodí poskytovať služby námornej kabotáže len na osobitných prevádzkových trasách určených každoročne príslušným vnútroštátnym orgánom, a až po získaní administratívneho povolenia udeľovaného podľa systému povolení s týmito charakteristikami: i) vzťahuje sa bez výnimky na všetky prevádzkové trasy, ktoré obsluhujú ostrovy, a ii) príslušné vnútroštátne orgány môžu schváliť podanú žiadosť o udelenie povolenia na prevádzkovanie služby po vykonaní jednostrannej zmeny, v rámci výkonu svojej voľnej úvahy a bez predchádzajúceho definovania použitého kritéria, prvkov žiadosti, ktoré sa týkajú frekvencie a doby prerušenia služby, a cenníka cestovného?“
- 4) V prípade, že odpoveď na prvú a druhú otázku je kladná, je obmedzením slobody poskytovať služby, ktoré je neprípustné na účely článku 49 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, zavedenie vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá ustanovuje, že majiteľ lode, ktorému orgány verejnej moci udelili povolenie na prevádzku lode na určenej trase (buď potom, čo bola jeho žiadosť v tomto smere schválená bez zmeny, alebo po jej schválení so zmenami niektorých jej prvkov, s ktorými majiteľ lode súhlasí), je v zásade povinný obsluhovať konkrétnu prevádzkovú trasu nepretržite po celú dobu ročného prevádzkového obdobia, a že na zabezpečenie splnenia tejto povinnosti, ktorá mu bola uložená, musí predtým, než začne poskytovať službu, predložiť záruku na sumu, ktorá úplne alebo čiastočne prepadne, ak dotknutá povinnosť nebude splnená alebo ak nebude splnená presne?“